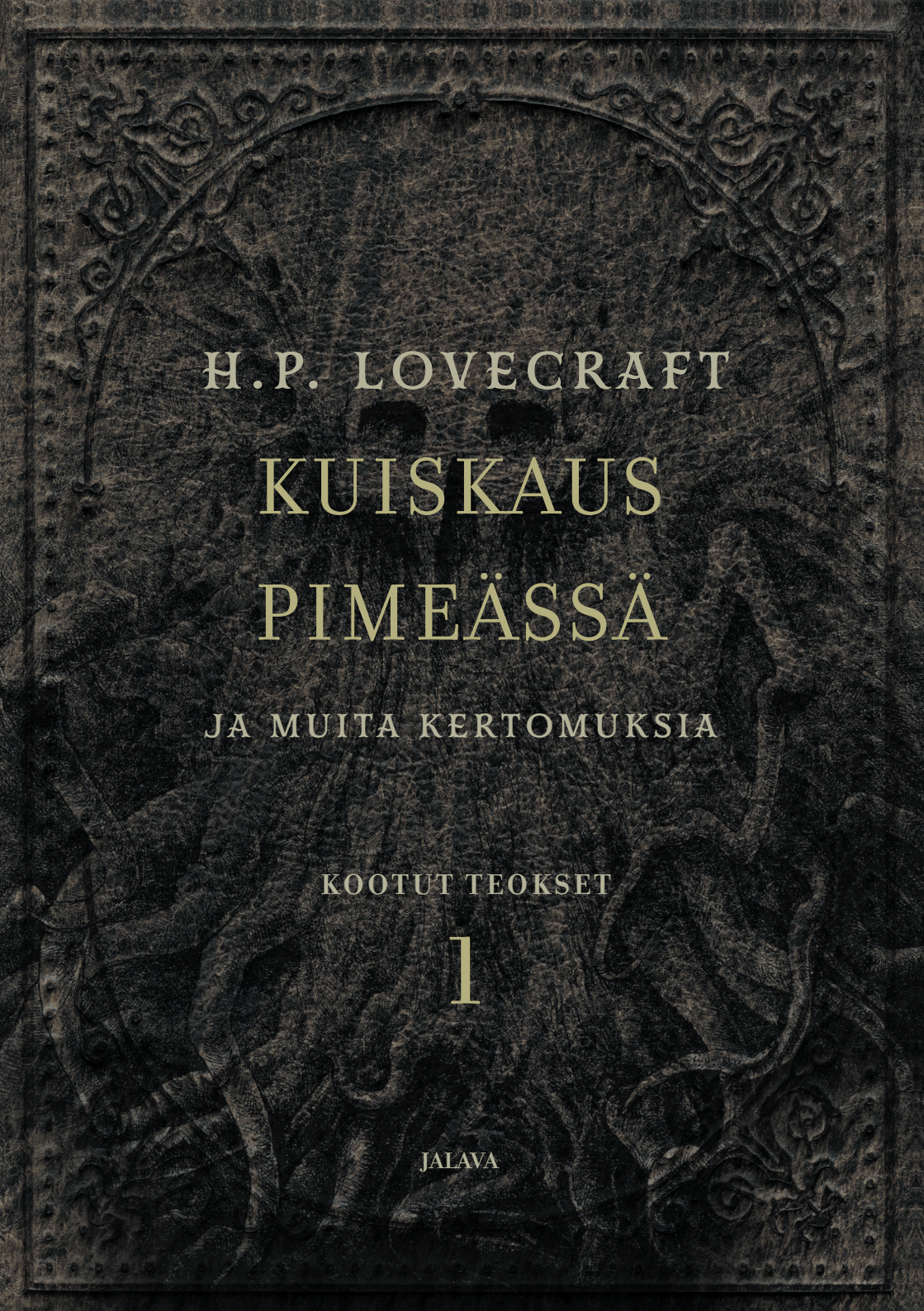

H.P. LOVECRAFT

KUISKAUS
PIMEÄSSÄ

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

1

JALAVA

KUISKAUS
PIMEÄSSÄ

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

1.

KUISKAUS PIMEÄSSÄ
ja muita kertomuksia

2.

VARJO MENNEISYYDESTÄ
ja muita kertomuksia

3.

VAANIVA PELKO
ja muita kertomuksia

4.

HAUTAUSMAAN KAUHU
ja muita kertomuksia

5.

SIIVEKÄS KUOLEMA
ja muita kertomuksia

6.

HAUTAKUMMUN SALAISUUS
sekä muita kertomuksia ja kirjoituksia

H. P. LOVECRAFT

KUISKAUS

PIMEÄSSÄ

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

1

Suomentaneet

Ulla Selkälä ja Ilkka Äärelä sekä Osmo Saarinen

KUSTANNUS JALAVA

Ulla Selkälän & Ilkka Äärelän suomentamat novellit
Kammottu talo (*The Shunned House*, 1924)
Rotat seinissä (*The Rats in the Walls*, 1924)
Hautaholvissa (*In the Vault*, 1925)
Varjo Innsmouthin yllä (*The Shadow over Innsmouth*, 1931)
Cthulhun kutsu (*The Call of Cthulhu*, 1926)
Dunwichin hirviö (*The Dunwich Horror*, 1928)
Kuiskaus pimeässä (*The Whisperer in Darkness*, 1930)

Osmo Saarisen suomentama novelli
Arthur Jermyn (*Facts concerning the Late Arthur Jermyn and His Family*, 1924)

Copyright © suomentajat & Kustannus Jalava 2009, 2020

2. laitos (3. painos)

ISBN 978-951-887-622-2

KL 84.2

Art House Oy / Kustannus Jalava
Bulevardi 19 C
00120 Helsinki
info@arthouse.fi
www.arthouse.fi

Kansi ja taitto: Samppa Ranta / Punavuoren Folio Oy

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Kammottu talo	15
Arthur Jermyn	47
Rotat seinissä	59
Hautaholvissa	83
Varjo Innsmouthin yllä	93
Cthulhun kutsu	173
Dunwichin hirviö	210
Kuiskaus pimeässä	263

ESIPUHE

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT (1890–1937) oli pitkä ja laiha mies, pituutta oli 180 senttiä ja hänen ihannepainonsa oli 68 kiloa, koska »laihuus on aristokraattista», kuten hän tapasi sanoa. Tosin hänen taustansa ei ollut aristokraattinen vaan vanhaa amerikkalaista yläluokkaa. Lovecrafteja ja -crofteja oli ollut jo 1400-luvun Britanniassa, mutta ensimmäinen tunnettu esi-isä oli John Lovecraft, josta on jäänyt merkintä vuodelta 1560. Äidin puoleisia Phillipsejä voidaan seurata vuoteen 1630. Kun lordi Dunsany luennoi Bostonissa vuonna 1919, Lovecraft ja hänen kolme ystäväänsä istuivat eturivissä. Lordi oli kaikkea mitä Lovecraft olisi halunnut olla: aatelismies, fantasiakirjailija, runoilija, sotilas, maailmanmatkaaja, urheilija ja metsästäjä.

Lovecraftin kasvot olivat pitkät ja kapeat, hänellä oli kotkannenä ja pieni, tiukasti yhteenpuristettu suu. Aikalaiset todistivat, että hän hymyili usein mutta nauroi harvoin. Ääni oli ohut ja kimeä, niin että runoilija Hart Crane (1899–1932) vitsaili »piipittävästä kummajaisesta», jonka läsnä ollessa hän ei voinut kertoa homoseksuaalisia yöjuttujaan kollegalleen Samuel Lovemanille (1887–1976). Lovecraft oli ihaillut Lovemanin runoja 1910-luvun puolivälissä, ja sitten niitä ei äkkiä ilmestynytäkään. Hän sai tietää runoilijan osoitteen ja kirjoitti tälle ihailijakirjeen, jossa kysyi oliko Loveman elossa vai kuollut. Kirjeen vanhahtava tyyli huvitti runoilijaa, ja siitä alkoi 20-vuotinen kirjeenvaihto ja ystävyys, johon sisältyi lukuisia tapaamisia. Lovecraft tiesi, että Loveman oli juutalainen, eikä se häirinyt

häntä, vaikka hän raivosi juutalaisia vastaan. Syynä oli tieteellisen maailmankatsomuksen harhaisku. Hän oli lukenut Houston Stewart Chamberlainin yli tuhatsivuisen kirjan *Foundations of the Nineteenth Century* ja pitänyt sen rotuoppeja tieteenä. Chamberlain oli Richard Wagnerin vävy, englantilainen josta tuli saksalainen, ja hänen kirjansa ilmestyi saksaksi vuonna 1899 ja englanniksi vuonna 1912. Chamberlainin teoksesta löytyvät natsien rotuopin juuret; päätelmien premissit ovat väärää. Maailmassa ei ole koskaan ollut puhdasta rotua, eivätkä natsien ihailemat puhtasrotuiset arjalaiset edustaneet sellaista.

Synnyttyään äitinsä isän talossa Angell Streetin varrella Rhode Islandin Providencessä Lovecraft vietti kiertolaiselämää levottoman kaupamatkustajaisänsä takia. Isä kuitenkin sekosi ja kuoli 44-vuotiaana vuonna 1898, ja äiti toi poikansa takaisin Angell Streetille, jonka varrella Lovecraft asui yhteensä 31 vuotta. Äiti Sarah Susan Phillips Lovecraft uppoutui neurooseihinsa ja kuoli vuonna 1921; sitä ennen Lovecraftin isoisä oli kuollut vuonna 1904 ja kolmikerroksinen viidentoista huoneen talo myyty velkojen katteeksi. Äiti ja poika olivat muuttaneet vuokrahuoneistoon. Lovecraft kärsi herkkähermoisuudesta, jonka juuret saattoivat olla äidin hysteriassa, ja kävi koulua pieninä pätkinä, niin ettei käteen jäänyt edes koulutodistusta. Hän oli lukenut läpi isoisänsä 2 000 niteen kirjastoja, mutta äiti valvoi hänen lukemisiaan ja takavarikoi viisivuotiaalta H. G. Wellsin romaanin *Tohtori Moreaun saari*, jota hän piti sopimattomana lapselle. Isoisä suosi goottilaisia tarinoita ja viihdytti tyttärenpoikaansa kertomalla kauhujuttuja, mikä saattoi vaikuttaa pojan uranvalintaan. Lovecraft menetti uskonsa joulupukkiin ja Jumalaan viisivuotiaana, ja pyhäkoulussa hän asettui leijonien puolelle, kun opettaja kertoi miten roomalaiset syöttivät kristittyjä leijonille.

Lovecraft hävitti varhaistuotantonsa, joten emme tiedä millaisia hänen Jules Verne -tarinansa olisivat olleet, kuten tiedämme hänen Poe- ja Dunsany-tarinansa. Äiti pelasti joitakin käsikirjoituksia, ja niiden joukossa olivat *The Beast in the Cave* (1905) ja *The Alchemist* (1908). Tekijä itsekin ei hävennyt niitä liikaa, vaikka vähätteli ansioita myöhemmin.

Vuonna 1906 hän sai Remington-kirjoituskoneen, jolla ei oppinut kirjoittamaan kuin kahdella sormella. Hänen työväljensä oli täytäkynä, mutta käsiala pieneni ja huononi vuosien saatossa, mikä johti virhetul-kintoihin, kun puhtaaksikirjoittajat ja oikolukijat eivät osanneet lukea sitä vaan laittoivat omiaan, Lovecraftin harmiksi. Uuden ajan Lovecraft-tutkija ja 700-sivuisen elämäkerran kirjoittaja S. T. Joshi osaa lukea käsialaa ja on toimittanut useita tarkistettuja laitoksia, jotka ovat viimeinen sana siltä sektorilta.

Lovecraft kirjoitti paljon kirjeitä, ja niitä arvioidaan olleen vähintään 60 000, ellei peräti 100 000. Kymmenesosa on säilynyt; pisimmät ovat 70-sivuisia. Hän kirjoitti parhaina vuosinaan 6–8 kirjettä päivässä, ja jos kaikki olisivat tallessa, hänen elämänsä voitaisiin seurata ei vain päivästä päivään, vaan tunnista tuntiin. Jotkut arvioivat, että kirjeet olivat Lovecraftin tuotannon tärkein osa. Niitä saivat nuoret ja vanhat harrastajakirjoittajat ja ammattikirjailijat, unohtamatta tätejä ja vaimoa, joka lopulta haki eroa sillä perusteella, että Lovecraft toteutti avioliittoa kirjeitse. Sonia Haft Greene (1883–1972) oli syntynyt Ukrainassa juutalaisista vanhemmista Shafirkin-nimisenä ja muuttanut äitinsä kanssa Englannin kautta Amerikkaan. Hänen ja Greenen avioliitto oli epäonnistunut, Greene oli venäläinen Samuel Seckendorff, kunnes muutti nimensä Samuel Greeneksi. Hän oli väkivaltainen mies ja teki itsemurhan vuonna 1916. Pariskunnalla oli kaksi lasta, vuonna 1900 syntynyt poika, joka eli kolme kuukautta, ja vuonna 1902 syntynyt tytär Florence, joka ei hyväksynyt isäpuoltaan. Lovecraft sanoi, että tyttö oli »poispilattu» ja »kovaksikeitetty».

Sonia liikkui harrastajakirjoittajien piireissä vahvistaakseen englantiaan, ja Lovecraft tapasi hänet vuonna 1921 Bostonissa. Heidät vihittiin maaliskuun 3. päivänä 1924. Avio-onnea kesti kymmenen kuukautta, ennen kuin Sonian hattukauppa meni nurin ja hän sai työpaikan Cincinnatiin. Lovecraft ei halunnut lähteä, vaan harhaili 15 kuukautta New Yorkissa syvästi masentuneena. Hän kirjoitti vaimolleen joka päivä, ja kun yhteenmuutto ei yrityksistä huolimatta onnistu-

nut, Sonia aikoi päättää kirjeavioliittonsa, mutta Lovecraft sanoi, ettei herrasmies eroa ilman hyvää syytä. Vihdoin Lovecraft taipui ja allekirjoitti suostumuksensa 25.9.1929, C. M. Eddyn toimiessa todistajana. Sonia matkusti Eurooppaan ja lähetteli sieltä Lovecraftille postikortteja ja muistoesineitä. Palattuaan hän asettui Kaliforniaan ja avioitui uudelleen vuonna 1936. Kolmas aviomies oli juutalainen lääkäri, joka kuoli syöpään kymmenen vuotta myöhemmin. Sonia eli 89-vuotiaaksi ja sai vanhoilla päivillään tietää, ettei Lovecraft ollut laillistanut heidän avioeroaan, joten hän oli syyllistynyt kaksinnaimiseen.

Providencen herrasmies oli epäajanmukainen hahmo, eikä häntä pidetty kirjailijana vaan harrastajakirjoittajana. Hän kulki vuosikaudet isänsä vaatteissa, jotka olivat olleet muodikkaita 1890-luvulla, ja hänen kirjalliset esikuvansa olivat vielä vanhempia: mieluiten hän olisi elänyt 1700-luvun Englannissa, ennen kuin uudet aatteet pilasivat maailman. Lovecraft sanoi, että hänen arvokkain kirjansa oli ensipainos Cotton Matherin teoksesta *Magnalia Christi Americana* (1702). Aluksi hän oli ollut ultrakonservatiivinen republikaani, mutta oli sitten pettynyt republikaaneihin ja väittänyt: »Demokratia on pelkkä vitsi!» Hän ihaili Adolf Hitleriä, mutta totesi jo vuonna 1933, että natsit olivat yhtä pahoja kuin kommunistit. 1930-luvulla hänen kirjeystäviensä joukossa oli useita nuoria vasemmistolaisia, juutalaisia ja homoseksuaaleja. Vasemmistolaiset lähettivät poliittisia pamfletteja, ja hän kirjoitti heille: »Kuvitteletteko te lapset, että voitte tehdä isoisästänne kommunistin!» Juutalaisia olivat Robert Bloch, Henry Kuttner ja Donald A. Wollheim. Lovecraftin kirjallisen pesän selvittäjä, huippulahjakas Robert H. Barlow (1918–1951) oli avoimen homoseksuaalinen ja sai selvittäjän pestinsä 18-vuotiaana. S. T. Joshi kiittelee hänen työtään. Barlow oli tärkein yksittäinen henkilö Lovecraftin muiston säilyttämisessä, koska hän ei kiirehtinyt julkaisemaan novelleja, kuten tekivät August Derleth ja Donald Wandrei, vaan luovutti paperit Brownin yliopiston John Hay-kirjastolle Providencessä ja pelasti ne tulevaa tutkimusta varten, pelasti väärentäjiltä ja väärinkäyttäjiltä.

Lovecraft oli antanut Derlethille luvan kerätä novelleja kokoelmaksi, joka voitaisiin julkaista kirjana, ja niin todella tapahtui runsaat kaksi ja puoli vuotta hänen kuolemansa jälkeen. Derleth lähetti käsikirjoituksen kahdelle kustantajalle, ja jälkimmäinen ehdotti, että hän julkaisisi sen itse. Niinpä Derleth käytti pankkilainansa pienkustantamoon nimeltä Arkham House ja julkaisi ensimmäisen Lovecraft-kokoelman *The Outsider and Others* (1939). Siinä oli xiv + 553 sivua ja painos oli 1 268 kappaletta. Se myytiin loppuun neljässä vuodessa. 1990-luvulla amerikkalainen antikvariaatti pyysi hyväkuntoisesta kappaleesta 2 000 dollaria, eikä hinta ole halventunut. Kirjan ilmestymisestä oli monenlaisia seureauuksia. Derleth omi Lovecraftin tuotannon 30 vuodeksi ja istui sen päällä kuolemaansa asti, vuoteen 1971; hän oli saanut luvan vain yhtä novellikokoelmaa varten. S. T. Joshi ajattelee, ettei Derleth pelastanut kirjailijaa unohdukselta. Lovecraft olisi löytynyt ennemmin tai myöhemmin, koska Barlow oli toimittanut käsikirjoitukset yliopiston kirjastolle, ja ehkä viivytetty julkitulo olisi aiheuttanut sen, että ne olisi julkaissut suuri kirjatalo eikä wisconsinilainen nyrkkipaja, ja 30-vuotinen sota genrekirjallisuuden getossa olisi jäänyt väliin. On tietenkin epäilätävä, olisiko Lovecraft yhtä jättiläismäinen hahmo ilman raskaita sota- ja sortovuosia, joiden aikana hänen tuotantonsa oli pakko lunastaa ole-massaolon oikeutensa.

Sitten muutama sana tästä kirjasta.

New Yorkissa vuonna 1924 kirjoitettu *Kammottu talo* yhdistelee faktaa ja fiktiota vielä enemmän kuin *Kuiskaus pimeässä*. Benefit Street 135:n talo oli olemassa ja Lovecraftin tati Lillian Clark oli asunut siinä vuosina 1919–1920. Siksi myös tarina sijoittuu vuoteen 1919. Oikea talo, josta Lovecraft antaa hyvän kuvauksen, oli rakennettu vuoden 1763 paikkeilla. *Kammottu talo* oli merkittävä työnäyte, joka sijoittui Providenceen ja käytti hyväkseen kotikaupungin historiaa. Sitä ennen

Lovecraft oli ollut kirjoittamatta kahdeksan kuukautta. Hänen perehtyneisyytensä Albert Einsteinin teorioihin toi mukaan tieteisaineiksia ennen kuin science fiction oli lajityyppinä edes syntynyt.

Syksyllä 1920 kirjoitettu *Arthur Jermyn*, josta Lovecraft sanoi olevansa ylpeä, ennakoi hänen päätöitään. Taustakertomuksen valkoinen heimo Afrikassa ja puuttuvan renkaan esiintyminen ovat värikkäitä ja jännittäviä, ja valittu ilmaisu on erittäin tiivistä ja taloudellista.

Vuonna 1923 kirjoitettu ja *Weird Talesin* maaliskuun 1924 numerossa ilmestynyt *Rotat seinissä* on yhtä kuuluisa siirtymäkauden tarina kuin *Cthulhun kutsu*. Nämä kaksi ovat ylitse muiden 1920-luvulta, joskin niillä on pari kovaa kilpailijaa. Lovecraft lähetti *Rotat seinissä* ensin *Argosy*-lehdelle, jonka toimittaja Robert H. Davis hylkäsi tarjouksen. *Weird Talesin* julkaisu lisäsi hänen mainettaan ja kirjeystäviään, ja vuoden 1930 uudelleenjulkaisu aloitti kuusivuotisen kirjeenvaihdon Robert E. Howardin kanssa. Tarinan loppu on puhdasta hulluutta, kun pahimmatkin epäilykset osoittautuvat riittämättömiksi.

Hautabolvissa syntyi Lovecraftin epätoivoisena kautena, ja sen idean esitti *Tryout*-lehden julkaisija C. W. Smith. Lovecraft lisäsi yliluonnollisen aineksen. Karkea ja monotoninen tyyli tavoitteli voimakasta ilmaisua, ja voidaan puhua kokeilusta, joka on erilainen kuin Lovecraftin muu tuotanto. *Hautabolvissa* ei kelvannut *Weird Talesille*, joten *Tryout* julkaisi sen marraskuussa 1925. Sen sijaan August Derleth ihastui tarinaan ja pyöritti sitä vuosikymmenet Lovecraftin »parhaissa», suureksi harmiksi kirjailijan ihailijoille.

Marras-joulukuussa 1931 kirjoitettu *Varjo Innsmouthin yllä* sijoittuu vuoteen 1927, jolloin Lovecraft kierteli Massachusettsin vanhoja sataamia. Tarinan inspiroi Newburyport, mutta se mainitaan tekstissä eri kaupunkina, ja jos ilmoitettua reittiä seurataan, Innsmouthin esikuvan täytyy olla Gloucester. Kertojan nimi Robert Olmstead löytyy Lovecraftin papereista, joskaan ei tarinasta. Siinä on kyse eri lajien pariutumisesta keskenään, josta kertoo myös 11 vuotta vanhempi *Arthur Jermyn*. Pieni ja suuri tarina varoittavat, että rotujen pariutuminen tuottaa

sekasikiöitä. On toinen juttu, onko se rasismia vai ei. Kauhukirjailijan mielipiteet ovat kauheita, ja elleivät ne olisi, hänen täytyisi vaihtaa alaa ja kirjoittaa romansseja romantikoille. Yllätys lienee, että Lovecraft oli pettynyt aikaansaannokseensa, joka edustaa hänen hienointa tuotantoaan, eikä halunnut kirjoittaa sitä koneella puhtaaksi.

Cthulhun kutsun Lovecraft hahmotteli vuonna 1925 New Yorkissa ja kirjoitti vuotta myöhemmin Providencessa. Tarina aloitti sen kauden, josta hänet muistetaan ja johon hänen nimensä yhdistetään, ja koska paljon hyvää on vielä jäljellä, on sopivaa että Cthulhu esittää kutsunsa Granpa Cthulhun puolesta ensimmäisen kirjan loppupuolella.

Dunwichin hirviö (1928) on ollut Lovecraftin suosituimpia tekstejä ja päätynyt osaksi novellikokoelmien nimeä, vaikka kyseessä on huolettomasti ajateltu ja kirjoitettu juttu, jota saattaisi pitää parodiana ellei tekijä olisi suhtautunut siihen vakavasti. Tosin Lovecraft viljeli huumoria naama peruslukemilla, joten hänen tapauksessaan mikään ei ole varmaa. Derleth ihaili *Dunwichin hirviötä*, ja se avasi portit muiden kirjoittajien Cthulhu-tarinoille, joten hirviön isä oli osasyylinen siihen kauhean proosan tulvaan, joka on riivannut genrekirjallisuutta aina 1930-luvulta lähtien.

Kuiskaus pimeässä jatkaa faktan ja fiktion yhdistelemistä. Pohjana olivat Lovecraftin matkat vuosina 1927 ja 1928. Hän oli kirjoittanut matkakertomuksen ja käytti sitä novellissaan. Työläs tarina alkoi hahmottua keväällä 1930 ja valmistui vasta syksyllä. Tavoistaan poiketen Lovecraft otti käsikirjoituksen mukaansa, ja se kävi ainakin New Yorkissa ja Bostonissa. *Weird Tales* julkaisi sen elokuun 1931 numerossa ja Lovecraft sai 350 dollaria, mikä oli suurin summa yhdestä tarinasta. *Kuiskaus pimeässä* oli ja on yhä mahtava tarina, jota pienet kauneusvirheet eivät pilaa. Niitä on esimerkiksi se, että muukalaisten yletön aivokapasiteetti tuottaa alkeellisia virheitä, ja Akeley'n tulitaistelu heidän kanssaan on lainattu äänielokuvan sarastuksen paukkuwesterneistä.

KAMMOTTU TALO

I

Äärimmäisessäkin kauhussa piilee usein ironia. Toisinaan sillä on osansa jo tapahtumien juonteissa, kun taas toisinaan se liittyy vain niiden satunnaisiin vaikutuksiin henkilöistä ja paikoista riippuen. Erinomaisena esimerkkinä jälkimmäisestä esittäytyy tarina vanhasta Providencen kaupungista, jossa Edgar Allan Poe usein oleskeli nelikymmenluvun jälkipuoliskolla kosiskellessaan epäonnisesti lahjakasta runoilijatarta, rouva Whitmania. Poe asusti yleensä Mansion Housessa Benefit Streetillä – uudesti nimetyssä Golden Ball Innissä, joka on suonut suojan Washingtonille, Jeffersonille ja Lafayettelle – ja hänen eniten suosimansa kävelyreitti vei mainittua katuria pohjoiseen rouva Whitmanin talolle sekä läheiselle St. Johnin kirkkomaakukkulalle, jonka valikoima 1700-luvulta periytyviä hautakiviä kiehtoi häntä merkillisesti.

Ironia seuraa tästä. Tuolla niin monesti kertaamallaan kävelyreitillä maailman verrattomien kauhun ja yliluonnollisen kertojamestari joutui ohittamaan kadun itäpuolella sijaitsevan tietyn talon, nuhruisen harmaan, ikivanhan rakennuksen, joka seisoi äkkiyrkällä rinteellä ja jonka laaja, hoitamaton piha oli peräisin ajalta jolloin kyseinen alue oli vielä suurelta osalta avointa maastoa. Ei ole ilmennyt että hän olisi milloinkaan kirjoittanut tai puhunut siitä, myöskään ei ole olemassa todisteita että hän olisi edes pannut sitä merkille. Ja silti tuo talo, niille kahdelle henkilölle joilla on siitä merkittävää tietoa, vetää mitä suurimmassa

määrin vertoja sen niin usein ymmärtämättään ohittaneen neron hurjimmillekin fantasioille, ja se seisoo paikallaan pahaenteisenä, vaanien kaiken sanoinkuvaamattoman ja kauhistuttavan symbolina.

Talo oli – ja on sen puoleen vieläkin – omiaan vetämään uteliaita puoleensa. Alun perin kartanoksi tai maataloa muistuttavaksi rakennettuna se noudatteli keskivertaista Uuden-Englannin siirtomaakauden 1700-luvun puolenvälin linjaa – siinä oli jyrkkälappeinen suippo katto, kaksi asuinkerrosta, sivuikkunaton ullakko ja yrjönaikainen pääovi sekä ajan makusuunnan sanelun mukainen sisäpanelointi. Julkisivu oli etelään, toinen pääty oli kaivettu ikkunoiden alareunoja myöten itään nousevan kukkulan rinteeseen ja toinen osoitti paljaine kivijalkoineen kadun puoleen. Rakennustapa oli seurausta yli puolitoista vuosisataa sitten tehdystä sille tienoolle johtavan maantien parannuksesta ja oikaisusta; sillä Benefit Street – alun pitäen nimeltään Back Street – rakennettiin puistokujaksi, joka teki mutkan ensimmäisten uudisasukkaiden hautuumaan kautta, ja se voitiin oikaista vasta kun ruumiiden siirtäminen pohjoisesta kalmistosta mitä säädylisimmin menetelmin mahdollisti tien vetämisen vanhojen sukuhautapaikkojen poikki.

Aluksi oli talon länsiseinä kohonnut kahdenkymmenen jalan päässä tiestä erittäin jyrkän nurmikkorinteen takana, mutta tien levennys Valankumouksen aikoihin leikkasi alleen lähes koko alan paljastaen perustan niin että oli pakko rakentaa kellarikerrokseen kadun puolelle tiiliseinä sekä siihen ovi ja kaksi ikkunaa aivan liki uutta julkisen liikennöinnin väylää. Kun sata vuotta myöhemmin laskettiin jalkakäytävä, viimeinenkin kadusta erottava tila poistui; näin Poe on voinut kävelyretkillään nähdä ainoastaan himmeänharmaan tiilimuurin, joka nousee katutasosta ja jonka varassa vasta kymmenen jalkaa korkeammalla ko- hoaa itse ikivanha pärekattoinen rakennus.

Viljelykelpoiset niityt ulottuivat hyvinkin kauas kukkulalle, lähes Wheaton Streetille. Talosta etelään avautuva, Benefit Streetiin rajoitettu alue sijaitsi siis huomattavasti jalkakäytävän tasoa korkeammalla muodostaen terrassin, jota reunusti kosteista, sammaloituneista kivistä

Amerikkalaista H. P. Lovecraftia (1890–1937)

pidetään ansaitusti kauhun mestarina,

modernin kauhukirjallisuuden isänä.

Hänen kertomuksissaan keskeistä on silmitön
pelko vierasta ja tuntematonta kohtaan, hulluus

ja järjettömyys. Lovecraftin perintö ja hänen

luomansa Cthulhu-mytologia elävät edelleen

vahvasti populaarikulttuurissa.

Koottujen teosten ensimmäinen

osa sisältää seuraavat novellit:

Kammottu talo • Arthur Jermyn • Rotat seinissä

Hautaholvissa • Varjo Innsmouthin yllä

Cthulhun kutsu • Dunwichin hirviö

Kuiskaus pimeässä

ISBN 978-951-887-622-2 KL 84.2 WWW.ARTHOUSE.FI

